

Samling, og at det maa medføre en klækkelig Nedgang i de Skatter paa Nødvendighedsartikler, som nu i Virkeligheden ere saa trykkende.

Men naar vi gaa over fra de indirekte Skatter til de direkte, er der ogsaa nogle af dem, som indkomme paa uretfærdig Vis, og jeg skal nævne en af dem, nemlig Ejendomsskyld. Da Ejendomsskylden først blev forelagt her i Tinget, var den jo et Barn af Landstingets Højre, og som alt andet, hvad der kommer deroppe fra, var den just ikke mest til Gavn for de brede Lag eller de smaa i Samfundet. Jeg har altid været Modstander af Ejendomsskylden, mere eller mindre, mest naturligvis, saa længe alt rantes af den, siden hen naturligvis mindre, da vi fik Inventarient undtaget fra Ejendomsskyld, og jeg talte ogsaa i sin Tid imod den. Ejendomsskylden vil blive ved med at være uretfærdig, saa længe den ogsaa rammer Bygningerne, og den ikke er slet og ret en Grundskat. Den Gang den blev behandlet her i Folketinget, var det jo en Forudsætning, at den kun maatte indbringe 4 Mill. Kr. Jeg husker ogsaa tydeligt, hvilke Kampe der i Landstinget stod om, at Ejendomsskylden ikke maatte overstige 4 Mill. Kr. Nu se vi, at den paa det forelagte Finanslovsforslag er budgetteret til noget over 5 Mill. Kr. Den Gang blev der fremført mange og stærke Ord mod at komme højere op, og nu se vi som sagt, at vi alligevel ere komne noget over 1 Mill. Kr. højere op, og samtidig dermed koster Oprævningen af den meget mere, end man i Virkeligheden fra først af beregnede. Nu kan det selvfølgelig ikke falde mig ind at bebrejde Regeringen, at Ejendomsskyldens Udbytte er steget og indbringer mere, end den var beregnet til fra først af. Det er unægtelig ikke Regeringens Skyld. Det er maaske et meget behageligt Moment for Regeringen, at der kommer 1 Mill. Kr. mere ind, det kan være, men det er ikke just Regeringens Skyld. Nej, Skylden ligger et andet Sted, hos Vurderingsmændene og vel nærmest hos Vurderingsformændene, da det er dem, der skulle virke regulerende paa, hvorledes denne Skat kommer til at virke, og der er vist meget tilbage at ønske. Den Vejledning, som blev udstedt angaaende Ligning af Ejendomsskyld, er i mange Henseender uheldig, og siden efter har det ogsaa udviklet sig til, at Vurderingen af Ejendomsskyld i de forskellige Egne af Landet er bleven meget forskellig. Meningen med Ejendomsskylden er jo, at det, der skulde beskattes, var, hvad Ejendommen, Bygnin-

gerne — desværre — deri indbefattede, vare værd i Handel og Vandel, altsaa hvad de altid vare værd, men det skulde ikke beregnes efter, hvad det kunde være værd i en enkelt Mands Haand. Thi lad os tænke os et Tilfælde: en Mand, der ejer en Ejendom og f. Eks. driver skulle vi sige stor Frøavl. Det er han nu inde paa, det har han kastet sig over, det forstaar han og er kendt med, og han faar derved en større Indtægt af Ejendommen, end hvis den skal drives paa almindelig Maade med Kreaturer i større eller mindre Mængde osv., som Gaarde almindelig drives. Her have vi Eksempler paa, at saadanne Ejendomme ere blevne satte meget højt, højere end de i Virkeligheden ere værd i det, man forstaar ved Handel og Vandel. Jeg kender Eksempel paa, at Ejendomme paa en 50—60 Tdr. Land med forholdsvis store Bygninger ere satte til en Ejendomsskyld af 26,000—27,000 Kr., altsaa Ejendomme med 6—7 Tdr. Hartkorn, hvad man kalder middelgod Jord; men jeg har ogsaa Eksempler paa, at Ejendomme til det halve Beløb ere satte til den samme Ejendomsskyld. Saaledes kan man indenfor de forskellige Skyldkredse finde ganske mærkværdige Ting. Jeg kender smaa Ejendomme paa en 30 Tdr. Land, der ere satte til en 26,000—27,000 Kr., hvorimod i et Nabosogn en Ejendom med 85 Tdr. Land, 8 Tdr. Hartkorn, kun er sat til et Par og tredive Tusinde Kroner. Her mener jeg burde gøres noget. Det kunde Regeringen gøre ved gennem Skyldraadene at give Vurderingsformændene, som ere dem, der skulle virke regulerende paa hele Forholdet, en Opstrammer, saa at der, naar de 5 Aar ere gaaede, og vi igen skulle til at vurdere til Ejendomsskyld, kunde blive lidt mere Ensartethed, end der hidtil har været. Thi Meningen er dog ikke, at en enkelt Del af Landet skal betale mere end en anden, men det kommer den til, naar en enkelt Skyldkreds kommer til at betale mere end en anden, Forudsætningen maa jo dog være, at de skulle betale ligeligt; det maa jo være Forudsætningen for enhver Skat, og det stemmer med almindelig Retfærdighedsfølelse.

Oprævningen er, som sagt, ogsaa bleven fordyret. Den højtærede Minister har jo ogsaa sagt her i Tinget, at den var for dyr, og bebudet, at der vel nok kunde gøres noget i den Henseende. Nægtes kan det heller ikke, at der er nogle af vore Vurderingsformænd, som have betragtet det at være Vurderingsformand, som et stort Embede, hvortil de absolut skulde